

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/5/2015
Identifikačné číslo spisu: 5012200580
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2017
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5012200580.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: ROLSPOL, s.r.o., so sídlom Turie 525, IČO 36 375 934, zastúpený AK ŘEHÁK & TISOŇ, spol. s r.o., Komenského 62, Skalica, proti žalovanému: Obec Turie, so sídlom Hlavná 214, Turie, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. C-18 410/2009/Mo-SP zo dňa 06. augusta 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/78/2012 - 116 zo dňa 11. novembra 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/78/2012 - 116 zo dňa 11. novembra 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline napadnutým uznesením č. k. 20S/78/2012 - 116 zo dňa 11.11.2014 podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zastavil konanie, ktorým sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. C-18 410/2009/Mo-SP zo 06.08.2009, ako aj uloženia povinnosti žalovaného doručiť žalobcovi predmetné rozhodnutie.

Krajský súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že žalobca v podanej žalobe nepreukázal status účastníka správneho konania, ktoré bolo vedené pred žalovaným v konaní pod č. C-18 410/2009/Mo-SP, ktoré bolo ukončené vydaním rozhodnutia zo dňa 06.08.2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť. Žalobca ako právnická osoba mohol mať aktívnu legitimáciu na podanie žaloby postupom podľa § 250b ods. 2 O.s.p. v prípade, že by preukázal status účastníka správneho konania a skutočnosť, že napadnutým rozhodnutím správneho orgánu bol ukrátený na svojich právach. Vzhľadom na vyššie uvedené konštatovanie krajského súdu nepreukázal status účastníka správneho konania z dôvodov, ktoré uviedol v podanej žalobe a preto nie je oprávnenou osobou, ktorá by žalobu, v súlade s ustanovením § 250b ods. 2 O.s.p., mohla podať a súčasne žiadať o doručenie prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu.

Krajský súd pri aplikácii § 250d ods. 3 O.s.p. konanie voči žalobcovi zastavil z dôvodu, že žalobu podala neoprávnená osoba, naviac keď žalobca sa domáhal prieskumu a zrušenia prvostupňového správneho rozhodnutia, proti ktorému bol prípustný riadny opravný prostriedok, teda rozhodnutia, ktoré je zo

súdneho prieskumu vylúčené, s poukazom na ustanovenie § 247 ods. 1, 2 O.s.p.. Žalobca nepreukázal status účastníka správneho konania, z tohto dôvodu nemal aktívnu legitimáciu na podanie správnej žaloby podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p., a teda nemohol sa ani domáhať postupu podľa § 250b ods. 2 O.s.p., ktorý súdu umožňuje, aby uložil správnemu orgánu I. stupňa vydané rozhodnutie v správnom konaní, ktorého preskúmania sa podanou žalobou domáhal, žalobcovi doručiť. Krajský súd dospel k záveru, že je potrebné konanie zastaviť. O trovách konania krajský súd rozhodol pri aplikácii ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené, nakoľko piata časť O.s.p. neupravuje náhradu trov konania pri zastavení konania

Žalobca podal proti predmetnému uzneseniu odvolanie tvrdiac, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca namietal, že krajský súd opätovne nevykonával dôkazy, ktoré navrhol na preukázanie svojich žalobných tvrdení, hoci ho odvolací súd na to vo svojom kasačnom uznesení nabádal. Miesto toho súd prvého stupňa svoje rozhodnutie opätovne založil na svojom konštatovaní, že výpovede svedkov, ktorých súdu navrhol vypočuť nemôžu nahrádzať dôkazy, listinné dôkazy, ktoré môžu predmetnú stavbu identifikovať, a to stavebné povolenie, dodatočné povolenie stavby, zápis stavby v katastri nehnuteľností, geometrický plán, ktorý zakreslil predmetnú stavbu na pozemku, resp. iné dôkazy, ktoré stavbu identifikovali. Podľa žalobcu týmto rozhodnutím by sa v zmysle, ktorého vlastníctvo k stavbe cestného telesa možno preukázať iba stavebným povolením, dodatočným stavebným povolením, prípadne zápisom do katastra nehnuteľností zakladá nebezpečný precedens pre vlastníkom takých stavieb ako sú železničné vlečky, vysokonapäťové elektrické vedenia, horúcovody a parovody atď., t.j. vlastníkov stavieb, ktoré v drvivej väčšine nie sú zapísané v katastri nehnuteľností a nie sú k nim vydané stavebné, či kolaudačné rozhodnutia. Týmto rozhodnutím prvostupňového súdu by tak vlastníci týchto stavieb mohli byť zbavení svojich práv v stavebných konaniach, v rámci ktorých by došlo k odstráneniu stavieb v ich vlastníctve, keďže by nemohli použiť účinné nástroje ochrany, nakoľko by nemohli preukázať vlastníctvo k týmto stavbám inak, ako zápisom v katastri nehnuteľností, prípadne predložením stavebného či kolaudačného rozhodnutia.

Ďalej žalobca považoval za neprípustný názor prvostupňového súdu, že výpovede svedkov (konateľky žalobcu a JUDr. O. G.) nemôžu nahrádzať dôkazy, predovšetkým listinné dôkazy, ktoré môžu predmetnú stavbu identifikovať, a to stavebné povolenie, dodatočné povolenie stavby, zápis stavby v katastri nehnuteľností. Žalobca má za to, že aj správne súdnictvo sa spravuje zásadou voľného hodnotenia dôkazov, pričom uvedená zásada neznamena ľubovôľu súdu pri hodnotení dôkazu. Hodnotiacia úvaha súdu musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe. Spôsob, akým prvostupňový súd vykonal dokazovanie je v rozpore s účelom správneho súdnictva, a vôbec s účelom a zmyslom samotného občianskeho súdneho konania. Prvostupňový súd nedovoliť vykonať dôkazy, ktoré existujú, znemožnil žalobcovi preukázať svoje tvrdenia.

Podľa žalobcu súd prvého stupňa opakovane odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a to bez toho, aby po kasačnom uznesení odvolacieho súdu doplnil dokazovanie, či urobil akýkoľvek iný procesný úkon. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhuje, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu napriek výzve nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s §§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada,

aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako len „najvyšší súd“) v medziach odvolania ako súd odvolací preskúmal uznesenie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom považoval za potrebné na účely preskúmania napadnutého uznesenia z vecnej stránky vyporiadať sa v prvom rade s procesným postupom krajského súdu v danej veci podľa § 250b ods. 1 a 2 O.s.p..

Podľa § 250b ods. 1 O.s.p. žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

Podľa § 250b ods. 2 O.s.p. ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Týmto stanoviskom súdu je správny orgán viazaný. Po uskutočnenom doručení predloží správny orgán spisy súdu na rozhodnutie o žalobe. Ak sa v rámci správneho konania po vykonaní pokynu súdu na doručenie správneho rozhodnutia začne konanie o opravnom prostriedku, správny orgán o tom súd bez zbytočného odkladu upovedomí.

Zo súdneho spisu súd zistil, že žalobca podal žalobu podľa § 250 ods. 2 O.s.p. v trojročnej lehote, pričom zároveň žiadal aby mu bolo predmetné rozhodnutie žalovaného doručené postupom podľa § 250b ods. 2 O.s.p..

Prvostupňový súd sa však dôsledne neriadil predmetným ust. § 250b ods. 2 O.s.p. a ani § 250b ods. 1 O.s.p.. Prvostupňový súd mal totiž skúmať, či je tvrdenie žalobcu o tom, že mal byť účastníkom správneho konania v predmetnej veci. Ak by dospel z predloženého spisu a na základe dôkazov, ktorých na preukázanie svojich tvrdení navrhol vykonať žalobca k záveru, že mal byť účastníkom administratívneho konania v danej veci, tak mal prvostupňovému správne orgánu uložiť povinnosť doručiť žalobcovi predmetné prvostupňové rozhodnutie. Následne po doručení rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa (ak súd zistí, že žalobca mal byť účastníkom správneho konania) sa tento mohol voči neprávoplatnému rozhodnutiu odvolať na odvolací orgán. Súd v žiadnom prípade nemôže preskúmať prvostupňové (aj keď právoplatné rozhodnutie), pričom takýto postup súdu vylučuje ust. § 250b ods. 1 O.s.p. (žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni).

Najvyšší súd konštatuje, že v napadnutom uznesení o zastavení konania súd už dodržal procesný postup, ak bol toho názoru, že na základe vykonaných dôkazov žalobcovi neprináležal v stavebnom konaní status účastníka. Uvedený postup mu však najvyšší súd predostrel ako jednu z možných variant. V tom prípade je predmetom skúmania opätovného konania pred najvyšším súdom len otázka, či krajský súd správne (zákonne) usúdil, že status účastníka konania v stavebnom konaní nebol daný.

Pred zodpovedaním kľúčovej otázky prípadu, považuje najvyšší súd za nutné uviesť znenie ust. §59 ods. 1 písm. b/ stavebného zákona: „Účastníkmi stavebného konania sú (okrem iného) aj osoby, ktoré majú vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich vrátane susediacich pozemkov a stavieb, ak ich vlastnícke alebo iné práva k týmto pozemkom a stavbám môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté”.

Predpokladom vyššie uvedeného procesného postavenia žalobcu bolo dokázať svoje žalobné tvrdenie o tom, že je vlastníkom cestného telesa (účelovej komunikácie, resp. príjazdovej cesty). Ako dôkaz uviedol Zmluvu o predaji podniku uzavretú medzi konateľkou žalobcu a medzi správcom konkurznej podstaty z roku 2002 (ďalej len ako „Zmluva”).

Krajský súd vyhodnotil, že identifikácia v zmysle uvedenia slov cesty, cesty, príjazdová cesta a príslušných účtovných hodnôt ako predmetu Zmluvy, nie je dostačujúca. V dôsledku tohto faktoru

navrhol žalobca na podporu tohto tvrdenia aj výsluch svedkov a to konateľky žalobcu a správcu konkurznej podstaty, teda Zmluvných strán. Súd však tieto dôkazy odmietol vykonať a ako hlavný dôvod takéhoto nevykonania uviedol, že nemôžu nahrádzať listinné dôkazy, ktoré môžu predmetnú stavbu identifikovať, a to stavebné povolenie, dodatočné povolenie stavby, zápis stavby v katastri nehnuteľnosti, geometrický plán, ktorý zakreslil predmetnú stavbu na pozemku, resp. iné dôkazy, ktoré stavbu identifikovali.

S takýmto názorom krajského súdu nemožno súhlasiť, pretože nenachádza oporu v zákone. Podľa ust. § 120 O.s.p. sú účastníci povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom len súd rozhodne, ktorý dôkaz vykoná. Podľa § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 120 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „OZ“) ods. (1) súčasťou veci je všetko, čo k nej podľa jej povahy patrí a nemôže byť oddelené bez toho, že by sa tým vec znehodnotila. Ods.(2) Stavby, vodné toky a podzemné vody nie sú súčasťou pozemku.

Ak je súčasťou veci samostatnou vecou, môže byť aj samostatným predmetom občianskoprávných vzťahov, a to až do okamihu jej spojenia s hlavnou vecou. Po tomto spojení už jej právny režim určuje hlavná vec a právne úkony týkajúce sa hlavnej veci sa bez ďalšieho určenia svojimi účinkami vzťahujú aj na súčasť veci. Súčasť veci sa už preto nemusí uvádzať v právnych úkonoch, ktorými sa disponuje hlavnou vecou. Platí to aj pre prevody nehnuteľností.

Ak je súčasťou hlavnej veci oddelená od hlavnej veci, môže síce dôjsť k znehodnoteniu hlavnej veci, avšak súčasť veci sa môže stať napriek tomu samostatným predmetom občianskoprávneho vzťahu. (Komentár OZ ASPI Vojčík P.)

Súčasťou pozemku ako hlavnej veci sú aj niektoré vonkajšie úpravy, najmä záhradné vodovody a prípojky podobného druhu a prevedenia. (R 39/1991 NS ČR).

Hoci zmluva o predaji podniku sama o sebe dostatočne podľa súdu neidentifikovala sporné cestné teleso, nemožno opomenúť legálny obsah pojmu podnik, ktorý nájdeme v ust. § 5 Obchodného zákonníka (Obch.Z) č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov: „Podnikom sa na účely tohto zákona rozumie súbor hmotných, ako aj osobných a nehmotných zložiek podnikania. K podniku patria veci, práva a iné majetkové hodnoty, ktoré patria podnikateľovi a slúžia na prevádzkovanie podniku alebo vzhľadom na svoju povahu majú tomuto účelu slúžiť“. Z uvedenej legálnej definície jednoznačne vyplýva, že podnik nepredstavuje len hlavná nehnuteľná vec, ale aj všetky hnutelné i nehnuteľné veci, ktoré majú slúžiť svojou povahou prevádzkovaní podniku. Pod uvedené možno subsumovať i príjazdovú cestu (resp. cesty) vedúce k podniku. Do pozornosti k tejto problematike poukazuje najvyšší súd na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 6Co/266/2011 zo dňa 09.11.2011, v ktorom je obsiahnutý dôležitý právny názor: „z ust. § 121 ods. 1 OZ vyplýva, že stavby, ktoré sú príslušenstvom inej stavby alebo pozemku, sledujú zásadne právny režim hlavnej veci, tzn. že napr. zmena v jej vlastníctve alebo užívaní sa týka aj ich. .... Príslušenstvom veci sú také veci, ktoré v právnom zmysle majú charakter samostatných vecí a z rozhodnutia ich vlastníka, ktorý je súčasne vlastníkom hlavnej veci, sú tieto určené nato, aby sa trvale užívali s hlavnou vecou. ... Právne úkony týkajúce sa hlavnej veci, sa zásadne vzťahujú aj na jej príslušenstvo. Pri zmluvnom prevode nehnuteľnosti - hlavnej veci sa jej príslušenstvo uvádza len v prípade možného vzniku pochybností o príslušenstve hlavnej veci, ktorá je predmetom prevodu“.

Okrem vyššie rozvedeného problému pri vyhodnocovaní zmluvy o predaji podniku súdom, krajský súd vo svojom uznesení vytýkal žalobcovi, že dostatočne neidentifikoval vlastnícke právo k stavbe, pričom súčasne odmietol vykonať takúto identifikáciu navrhnutými svedeckými výpoveďami, a preto je nutné považovať takéto rozhodnutie krajského súdu za zmatečné a neakceptovateľné.

Najvyšší súd poukazuje na Nález Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 350/2008, podľa ktorého: „Dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama o sebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní”.

Zároveň Ústavný súd uviedol, že: „Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (Garcia Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06)”.

V zmysle vyššie uvedeného dôvod odmietnutia vykonania dôkazu, ktorý je v konaní podstatný, (o čom niet sporu, keďže sa odmietol prostriedok na dokázanie vlastníckeho práva k stavbe, a tým statusu účastníka správneho konania, čo je predmetom konania podľa § 25b ods. 2 O.s.p.) musí mať oporu v zákone a musí byť inštančne preskúmateľný. Súd však na legitímnosť tohto svojho názoru neuviedol žiadny relevantný právny dôvod a dokonca postavil svedeckú výpoveď z hľadiska dôkaznej sily pod úroveň listinných dôkazov, hoci tieto dôkazné prostriedky sú v zmysle ust. § 125 O.s.p. rovnocenné.

Uvedeným konaním krajský súd teda podľa názoru najvyššieho súdu odoprel žalobcovi možnosť konať pred súdom čím zasiahol do jeho práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 Ústavy SR a v zmysle čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Každé rozhodnutie súdu musí reflektovať a stelesňovať zásadu materiálnej pravdy, teda musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci.

V tejto súvislosti nemožno opomenúť Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 6Cdo/259/2010 zo dňa 26.01.2011, podľa ktorého: „Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu

Občiansky súdny poriadok dáva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, namietať v opravnom prostriedku správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na spravodlivé súdne konanie a pod.). Podľa názoru dovolacieho súdu konanie pred odvolacím súdom je takouto vadou vyplývajúcou z uvedeného ustanovenia postihnuté. Táto vada je daná skutočnosťou, že odvolací súd nevykonal dôkaz navrhnutý žalobcom, hoci mohol mať pre rozhodnutie podstatný význam, resp. že pri rozhodovaní o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná, nerešpektoval princíp „rovnosti zbraní“. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986). Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 26. januára 2010 sp. zn. III. ÚS 332/09 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky”.

Z uvedeného vyplýva, že s tvrdením žalobcu v odvolaní voči uzneseniu krajského súdu v časti namietaného neúplného zistenia skutkového stavu veci nevykonaním navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností pre správne rozhodnutie a s tým súvisiaceho nesprávneho právneho posúdenia veci možno súhlasiť.

Za rozhodujúcu skutočnosť je potrebné považovať potrebu vyporiadania sa s tvrdenou otázkou vlastníctva vo vzťahu k cestnému telesu na základe zmluvy o predaji podniku ako aj nevykonaním ďalšieho dôkazu na podporu tohto tvrdenia. Krajský súd tým, že odmietol vykonať v konaní dôkazy na zistenie rozhodujúcej skutočnosti, a to či je žalobca vlastníkom stavby, ktorá mohla byť stavebným rozhodnutím priamo dotknutá, zasiahol i v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky a EŠLP do práva na spravodlivý proces a do práva na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia.

Až po vykonaní týchto dôkazov, môže súd v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov hodnotiť vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, pričom odôvodnenie o hodnotení rozhodujúcich dôkazov musí byť presvedčivé, rozumné, inštančne preskúmateľné a nesmie byť svojvoľné, resp. arbitrárne.

Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd vzhliadol v postupe súdu prvého stupňa, procesné pochybenie, v dôsledku ktorého bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom, a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. v spojení § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec podľa § 221 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.